

Koningin Wilhelminabos Dronten

Bomen voor het Leven-dag 25 november 2006

Onze liefde kent geen dood

We hadden elke dag voor onszelf, om samen in te vullen, die dingen te doen die we leuk vonden. We genoten van elkaar, de vrijheid, samen wandelen, fietsen, koffie drinken, lezen, vrienden ontvangen en bezoeken, met de caravan op vakantie, van de tuin genieten en onze twee dochters bezoeken en genieten van het bij elkaar zijn.

Tot de dag dat een onderzoek in het ziekenhuis uitwees dat mijn vrouw eierstokkanker had.

Na de eerste schok, boos over "waarom ik?", we hebben toch altijd zo gezond gegeten en geleefd, hebben we huilend van onmacht, omdat je zelf niets kunt doen om het kwaad te bezweren, de moed opgebouwd om er tegen te gaan vechten, ook omdat er geen keuze was. Niet vechten betekent immers doodgaan accepteren.

We lieten onze lijfspreuk "Carpe diem", (pluk de dag) in roestvrij staal, dus onvergankelijk, op de gevel van ons huis aanbrengen.

Ons leven draaide maanden lang helemaal rond de kanker, leven tussen hoop en vrees en alles doen wat maar mogelijk is om het leven toch enigszins leefbaar te houden.

We gingen terug in onze herinnering, we herbeleefden de mooie en moeilijke momenten, we versmolten vaak huilend in elkaar en beloofden elkaar eerlijk te blijven in het uiten van onze gevoelens, twijfels en verlangens.

Zonder de moed te verliezen in het gevecht tegen de kanker, spraken we met de kinderen, familie en vrienden over de mogelijk naderende dood.

Telkens weer wilde mijn vrouw mensen uitnodigen of telefonisch spreken en om afscheid te nemen, "omdat het wel eens de laatste keer zou kunnen zijn, zo niet, dan doen we het volgende keer maar weer".

De laatste uren van haar leven, waarin de berusting dat de dood onvermijdelijk was in onszelf kwam, de laatste momenten, met haar afscheid nemen van elk van onze dochters en van mij afzonderlijk en daarna van ons samen en het moment van sterven, verliepen precies zoals door haar gewenst waren.

Ondanks dat ons rouwproces in feite al maanden voor haar dood begonnen was, was het gemis van haar en het alleen zijn daarna veel intenser dan ik mij eerder voorgesteld had.

Het gevoel de voorafgaande periode alles voor haar gedaan te hebben wat menselijkerwijs mogelijk was en de grote tevredenheid over het hebben kunnen voldoen aan haar laatste wensen, zijn een enorme steun bij het verwerken van ons verdriet.

Wij hebben haar van meet af aan een plaats in ons hart gegeven en hebben daar regelmatig contact met haar. Wij krijgen van haar duidelijke aanwijzingen bij twijfels en antwoorden op onze vragen, want onze liefde kent geen dood.

Ik dank u voor uw aandacht.

Hans van Lierop